İŞÇİ
KÖYLÜ
ESNAF
DAR GELİRLİ
YURTTAŞ
SENİN GAZETEN

EMEKÇİ

haftalık siyasal halk gazetesi

ÇUKUROVALI SANAYİCİ VE TÜCCARLARIN YILLIK KÂRI 3 MİLYARA YAKIN

Çukurovalı çiftçilerle sanayicilerin bir yıl içerisinde 2 milyar 714 milyon 11 bin 95 liralık net kâr elde ettikleri Devlet Plânlama Teşkilâtı tarafından açıklanmıştır.

Çukurova Sanayicileri yılda 383 milyon lira elde ederken; Çukurova çiftçileri 2 milyar 331 milyon 111 bin 95 lira net kâr sağlamaktadırlar. Bu kârın 1,5 milyar lirası mahsulden, geri kalanını da hayvancılıktan sağlanmaktadır

YIL: 1 — SAYI: 3 | 25 KURUŞ | 4 Temmuz 1964 Cumartesi | ADRES : Ankara Caddesi, 54 * Telefon : 27 15 88

T. İ. P. Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar inceleme gezisini bitirerek Istanbula döndü

Hükûmet Çıkmaz içinde

Kişiliği olan bir Dış politikaya ihtiyacımız var

Yazan :
Mehmet ALİ AYBAR

(Aşağıdaki yazı, T.İ.P. Genel Başkanının Gaziantepte yaptığı konuşmadan bir parçadır)

Yıllardır millî menfaatlarımıza uygun tek yol olarak gösterilen, ağız birliği ile övülen bugünkü dış politikamızdan, bizzat bu politikayı kurmuş ve bugüne kadar yürütmüş olanlar şikâyet ediyor. Başbakan Amerika'yı ve öteki müttefiklerimizi suçluyor. Gelenekçi muhalefet partilerinin sözcüleri hükûmetten "kişiliği olan" bir politika izlemesini istiyorlar. Kişiliği olan bir politika, yâni millî menfaatlarımızı her şeyin üstünde tutan bir dış politika.

Böyle bir politikanın izlenmesini istiyenler şüphesiz haklıdırlar. Dış politikamızın kişiliği bulunmadığı bir gerçektir. Fakat bu gerçeği ancak şimdi görebilmiş olanların, kişiliği olan bir politikanın şartlarını iyice bildikleri ve gerektireceği fedakârlıkları karşılamağa hazır oldukları çok şüphelidir. Unutulmamalıdır ki, bugün yakındıkları durum 17 yıldır izlenen politikanın sonucudur. 17 yıldır dış politikamız borç ve yardım açısından görülmüş ve bu amaca göre ayarlanıp yürütülmüştür. 1947 denberi borç bulmak ve yardım görmek hükûmetlerin başlıca amacı olmuştur. Milletler arası münasebetlerin böyle bir temel üzerine kurulması şüphesiz Türkiye'yi tavizler vermeğe zorlamıştır. Başlangıçta bunlar basit gibi

(Devamı 4. sayfada)



Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar bir sohbet toplantısında konuşurken.

İşçilerin hakları yine çiğneniyor

Maden - İş Sendikası, işverenlerle aralarında devam eden ihtilâf ile ilgili olarak, aşağıdaki bildiriyi yayınlamıştır.

"Bir kısım işverenler, Maden - İşin işçi haklarını ve hürriyetlerini savunan tutumundan memnun değildir. Çünkü onlar işçileri yine istedikleri gibi kanunlara aykırı şekilde çalıştırmak ve emeklerini ucuza satın almak istiyorlar. İşçiyi insan haysiyetine yaraşır bir hayata kavuşmaktan alakoyucu kâr düzenlerini sürdürmek istiyorlar. Onun için de işçileri baskı ile Maden - İş Sendikasından istifaya zorluyorlar. Bunu, dişlerine kestirdikleri başka bir sendika ile hemen sözleşme imzalamak için yeterli sanıyorlar.

Görecekler ki zorla Maden — İşten istifa ettirdikleri ve başka bir sendikaya üye yazdırdıkları işçileri yine de diledikleri gibi ağır şartlar ve düşük ücretlerle çalıştırmaya imkân veren toplu sözleşmeyi yapamayacaklardır.

İnsanlar lâyık oldukları idareyi kendi elleriyle çizerler. Başı dik, insanlık haysiyetini

(Devamı 4. sayfada)

Bugünkü durum

Ne plân uygulanmış, ne reformlar yapılmış, nede demokratik ve sosyal hukuk devleti gerçek anlamda gerçekleşmiştir. 27 Mayıstan 4 yıl sonra Türkiyenin durumu ciddiliğini muhafaza ediyor.

Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar, teşkilât yöneticileriyle görüşmeler yapmak ve düzenlenen toplantılarda parti görüşlerini belirtmek amacıyla çıktığı geziyi tamamlayarak İstanbula dönmüştür.

İzmirde, Algül düğün salonunda yapılacağı Vilâyete bildirilen kapalı salon toplantısına Vilâyetçe izin verilmemiş, bu kanun dışı hareketi önlemek maksadıyla durum telgrafla içişleri bakanına bildirilmiştir.

Siyasî Partileri ister iktidarda, ister muhalefette ol-

(Devamı 4 de)

BİR KARIŞ TOPRAK UGRUNA...

200 Köylü Meydan Kavgası Yaptı, Yaralı Olanlar Çok

Konya Ereğlisine bağlı Ayrancı bucağı halkı ile Böğrecek köylüleri arasında arazi meselesi yüzünden bu

(Devamı 4 de)

Hazine Toprağı Ağalara Geçiyor

Cumhurbaşkanının veto ettiği Kanunda esaslı bir değişiklik yapılmadı.

Birdenbire toplumcu kesilen, toprak reformu, vergi reformu diye yem borusu çalıp, yoksul halk yığınlarını avutma politikası güden Halk Partisi, vergi reformu diyip, gaza zam yaparken, topraksız köylüye toprak dağıtacağız derken de bir "tapulama kanunu" getirdi Meclise. Bu kanun hem, Millet Meclisinde, hem de Senato da çoğunluğun oyunu alıp kesinleşince

(Devamı 4 de)

Et, ekmek, şeker, yemiş halk için hâlâ bir lükstür

Günde 40 gram eti, 20 gram yemişi, 26 gram şekeri bulamayanların da varlığı, emekçi halkın nasıl bir beslenme yetersizliği içinde kıvrandığını apaçık gösteriyor

Türkiye de adam başına ayda 2300 gram et düşmektedir. Günde 40 gram eder. Oysa insan yapısının, yapı taşı olan etin ana besin maddesi protein den yeterince almak için, günde en az 120—170 gram ete ihtiyaç vardır. Gerçeği yakından izleyecek olursak; Anadoluda köylünün çoğu etin yüzünü ancak Kurbandan kurbana, düğünden düğüne, hayvan hastalanmasından hayvan hastalanmasına görmektedir. Şehirdeki işçi ve dar gelirli ise, etten yana yoksul köylüden daha şanslı değildir. Bilindiği üzere bugün etin kilosu 10 liradır. İki çocuklu bir aileye günde en azından 500-600 gram et gerekmektedir. Kuruşlandıracak olursak bu 5 - lira eder. Ayda 150 - 180 lira salt et parası.

Memleketimizde insan başına ayda 16 kilo 200 gram ekmek düşmektedir (Günde yarım kilodan bir az çok).

(Devamı 4. sayfada)

Gültepelilerin ekmek savaşı

İzmir Özel — Gazetemizin birinci sayısında, Gültepe halkının ekmeğile oynayan, ekmek fabrikatörlerinin çevirdikleri dolapları haber vermiştik. Gültepe'de yaşayan emekçi halk ve esnaf el ele vererek, belediyenin ve İzmirli aydın kişilerin de yardımı ile ekmek düşmanlarına karşı, savaşa girişti: Esnaf ve işçi halk bir kooperatif kurdu. Kooperatif şimdi, çalışmayan birkaç fırın kiralayarak halka hem daha temiz, hem de narhtan ucuz ekmek yedirmeğe kararlı. Kooperatif işe karıştıktan sonra, kısa zamanda ekmek fabrikatörlerinin yola geleceği umuluyor.

Emekçi — Gültepe halkının, sömürücülere karşı, ekmeğini savunma yolundaki bu savaşını candan selamlarız. Gültepe çok güzel bir örnek veriyor: Halkımız, işçisi, esnafı, köylüsü, aydını ile ele le verirse yaşama haklarını savunurken büyük bir kuvvet kazanır.

On yılda 50 milyon ağaç dikilecek (Gazeteler)



— Desene önümüzdeki senelerde de odun sıkıntısı çekmiyeceğiz..

Dobra, dobra...

ÇELEBİ BÖYLE OLUR BİZDE...

Devlet Başkanının vetosundan sonra tekrar Millet Meclisine getirilen Tapulama Kanunu, eski biçimi ile yine onaylandı. Bu kanuna göre Devletin malı olan topraklar, bunları şimdiye kadar babalarının malı gibi işleyenlere verilecek. Tabiî böylece, bu toprakların ürününü zaten kendi hesabına pazara süren ağalar faydalanacak bundan.

Öte yandan bu haberi veren bir gazetenin yazdığına göre de devlet arsaları üzerinde yapılan gecekondular da devletin malı olacakmış.

C H P sözcüleri her fırsatta sosyal adaletçi olduklarını haykırmıyorlar mıydı?

Doğrusu sözünün eri insanlar!

C H P nin güdümündeki hükûmet, dünya yüzünde görülmemiş bir sosyal adalet örneği vermiş oluyor böylece!

EŞMEN

Bir garip düzen

Bir düzen... Adı hürriyet düzeni. Bu düzende sen, istersen bir çok yirmi dört saatın tamamını arkası üstü yatarak, horlayarak ya da gözlerini tavana dikerek geçirebilirsin. İnan ki, kimse de geçip karşına bunun hesabını senden sormaz. Aç karnına nasıl yaşadığını merak eden bir bilim adamı çıkmaz. Tok karnına nasıl böyle her Tanrının günü yatabildiğini öğrenmeyi üzerine vazife sayan bir devlet memuru gelmez... Çünkü adı üstünde, hürriyet düzeni! Eğer aklın ve namusun elverirse, bütün ömrünü bal gibi, işte böyle yiyerek, içerek, eğlenerek ve horlayarak geçirebilirsin. Ama ya bir de böylesi, çalışmadan yaşamanın yolunu bulamazsan... O zaman, baldırı çıplak babanın baldırı çıplak oğlu, halin yamandır.

Bu dünyadan geçmeği göze alamazsan halin yamandır yoksa ölmek serbest, ölebilirsin istersen... Ama bir de yaşamayı göze alırsan. Çalışırım, diyeceksin... Hadi, hadi, pek o kadar niyetlenme çalışmaya. Biz bu ülkede, bu düzende, boğazı tokluğuna ırgatlık arayıp da bulamadığımızı da biliriz. Hürriyet varsa, o kadar da değil, çalışabilmek için çalışmayı istemek yetmez bu düzende... Ne bileyim ben, bir garip hürriyet işte bu! Sağı solu yoktur bu düzenin. Sözüm ona "ferdiyetçi" dir ama, Ahmedi, Mehmedi de yoktur düzenin. Hep büyük rakamlar üzerinde oynarlar bu düzenin yöneticileri. Derler ki örneğin, millî gelir bu yıl geçen yıla nisbetle yüzde 7 artmış; kalkınmışız demektir bu, yüzde 7 bir hızla. Oysa Ahmedin iki çocuğu da ölmüştür o yıl, acından, hastalığından, ilgisizlikten. Mehmedin kızı da, kaldırıma düşmüştür o yıl, ekmek parasına giderken... O kalkınan yılda.

Bir bakarsın seni çalıştırmak için kolundan çeken çekene, bir bakarsın sokaklar bezgin insanlarla dolu. Kriz bu! Bu yıl git, ölmezsen bir dahaki yıla gel; belki işler açılırsa... O zaman işte yaşamak için sana bir iş düşüyor: benzinsiz, mazotsuz ve de pistonsuz çalışan bir motor icât etmek! Hem icâdın için, miydenin de ekmek, zeytin vesaire gibi istekleri olmayacak. Bu düzende veresiye yoktur, bir; ikincisi de insanoğlu en büyük icât ve keşiflerini hep boş miğde ile yapmıştır... Denenmis bir yoldur bu. Ve o düzenin en kuvvetli yanıdır bu. "Ölen ölür, kalan hanlar bizimdir."

Ya, anasından daha doğmamış kardaşım, oğlum, yeğenim, halimiz bu bizim işte, kendine güvenin varsa, çık da gel..

Özyüksel

Çocuklarımızın sağlığı

Yurdumuzda sıcaklarla susuzlukta başlıyor. Dolayısiyle pis sularla yıkanan veya hiç yıkanmıyan sebzeler, meyveler yiyoruz. Böylece isalden başlıyarak tifoya, çocuk felcine kadar giden büyük acılara yol açan hastalıklarla karşılaşıyoruz. Bunların tedavileri ise uzundur, pahalıdır. Ve bu yüzden Çocuk, genç, yaşlı sevdiklerimizin ölümleri ile karşılaşırız.

Bütün bunları düşünerek koruyucu hekimliği ön plâna almalı ve tatbik etmeliyiz. Bu hem ucuzdur, her yer ve şartta temin edilebilir. Hükümet, belediye hekimleri, sağlık merkezleri hizmete hazırdır.

Küçük çocukları belirli bir sıraya göre, bütün hastalıklara karşı aşılamak onların sağlam gelişmeleri bakımından kaçınılmaz zorunluluktur. Yetişkinlerin de mümkün olduğu kadar çeşitli aşıları tatbik etmeleri sağlıklarını devam ettirmeleri bakımından gereklidir.

Sayısı gün geçtikçe artan aşılar sayesinde bugün birçok mikroplu hastalıkların tehlikesi azalmıştır. Erken çağda yapılacak aşılama ile çocuğu bir çok hastalıklara karşı korumak mümkündür.

Çeşitli ülkelerde olduğu gibi memleketimiz için de bir aşı takvimi vardır. Bu takvimin özellikleri şunlardır.

1 — Boğmacaya karşı aşı mümkün olduğu kadar erken yapılmalıdır.

2 — 4-5 yaşından büyük çocuklarda boğmaca hafif geçtiğinden aşı yapılması lüzumsuzdur.

3 — Süt çocuğunun aşılanmasında difteri (kuşpalazı)ı boğmaca, tetanoz karması kullanılır.

4 — Çiçek aşısı 18 aylıktan önce yapılmalıdır.

5 — Veremin yaygın olduğu yerlerde yeni doğana BCG aşısı yapılmalıdır.

6 — Tifo, paratifo aşısı 1—2 yaşından sonra yapılır.

Bu özellikler göz önünde tutularak aşı takvimini şu şekilde tatbik etmelidir.

2 ci ayda — Difteri — Boğmaca — Tetanoz — çocuk felci
3 cü ayda — Difteri — Boğmaca — Tetonaz — çocuk felci
4 — cü ayda — Difteri — Boğmaca — Tetanoz — çocuk felci
5 ci ayda — Çiçek aşısı
10 cu ayda — Çocuk felci
18 ci ayda — Difteri, boğmaca, tetanoz.
2 ci yaş — Çocuk felci
4-5 ci yaş — Difteri — Boğmaca — Tetanoz çocuk felci çiçek
8-10 cu yaş — Difteri — Tetanoz — çocuk felci

Gülşen Babaoğlu



İZMARİTÇİ ÇOCUKLAR: Resimde sigara içen çocuklar görülüyor. Yerden topladıkları izmaritleri, kimi doğrudan doğruya, kimi pipo içine basarak içiyor. Böyle binlerce çocuk var. Kimsesiz ya da ana ve babaların ilgilerinden uzak, hele devletin pek ilgilenmediği binlerce çocuk. İzmarit içmek ve daha pek çok kötü alışkanlıklara kapılan bu çocuklar için bir kurtuluş yolu, eğitim yolu yok mudur?

Bugünkü Basın ve Bize Düşen Görevler

Bir parti lideri torunları ile şehirde bir geziye çıkar; gazetelerin baş sayfalarında boy boy resimler. Denize girer, bir yığın röportaj yayınlanır.

Bir başka lider, üstüste aynı gazinoya gitmesin, hemen bütün muhabirler mal bulmuş magribî gibi bunun nedenlerine sarılır. günlerce bu önemli (!) bilmeceyi çözmeğe uğraşırlar.

Yolda, suratı asık dolaşan ak saçlı liderin neşesizliğinin nedenleri, bütün gazetelere dert olur.

Bırakın parti liderlerini, ikinci. Üçüncü derecede bir politikacının bile; kıravatından, süeterinden kol düğmelerinden; eşinin gece elbiselerinden, rimenlerinden, rujlarından bıkmadan usanılmadan günlerce bahsedilir.

Politikacı, şöyle hafif nezlemsi bir - iki öksürürse gazetelere iş çıkmıştır.

Bir dansöz, üstü açık mayo ile denize girer, (haber) diye çırıl çıplak resimler yayınlanır, röportaj yapılır.

Bir artist eşinden ayrılır, bir sporcu hırsızlık eder, bir futbolcu kulüp değiştirir; rotatifler, tipolar, linotipler, teleksler, daktilolar, fotoğrafçılar, çalışır. Yorumcular, dedi — koducular, muhabirler, anket ve röportaj yazarları kalemlerini sivriltir, kollarını sıvar büyük bir ciddiyetle işe girişirler..

Tonlarca kâğıt, yüzlerce fıçı mürekkep, balya balya matris kartonu, kurşun kalıplar, yüzlerce metrekare klişe çinkoları harcanır. Binlerce usta, işçi, mürettip, çırak bir lokma - bir hırka pahasına bütün bu entüpüften olayları değerlendirmiye çalışırlar.

Binlerce, onbinlerce bayi, madrabaz, aracı, çığırtkan, tütüncü, kitapçı, bakkal, bu haberleri milyonlara duyurmak için günün 24 saatinde çırpınıp dururlar.

Türkiye'de ortalama geliri 900 lira olan köylüye, milyonlarca işsiz ve gizli işsize, evini geçindiremeyip kurtuluşu intiharda arayan işçiye; boğaz, tokluğuna çalışabilmek için Anadolu yaylalarından Çukurova'nın sarı sıcağına saz benizli çocukları ile göçedip, sıtmadan, trahomdan sürünüp, körolan rençbere, enflâsyonun etkisi ile şaşıran emekliye dula, yetime. Yukarıda saydığımız olaylar (Günün önemli haberleri) diye yutturulur. İşin asıl garibi, gazetelerin bu durum ve tutumları halkın (haber) anlayışında değişiklik yapıyor. Milyonlar, bu haberlerin heyecan dalgası içinde gazetelerin spor sayfalarına, baldır - bacak haberlerine yöneliyor. Memleket sorunları; akıl plânından, duygusal alanlara kaydırılıyor.

Hiçbir gazete ve dergi, Türkiye'nin gerçeklerini dile getiren, bunlara çözüm yolu gösteren Türkiye İŞÇİ PARTİSİ' nden söz etmiyor. Partinin bütün toplantılarında fotoğrafçı ve muhabir bulundukları halde, bu gerçeğe karşı bir duvar sağırlığı gösteriyorlar. Konuşmalarda, tahrife elverişli, yerler geçerse ellerine, bunu istismar için veriştiriyorlar T. İŞÇİ PARTİSİ'ne.

Son olarak Türkiye İşçi Partisi GENEL BAŞKANI MEHMET ALİ AYBAR uzun bir yurt gezisine çıktı. İzmir'i, Diyarbakırı, URFAYI GAZİANAEP'i, HATAY'ı, ADANA, MERSİN ve ANKARA'yı dolaştı. Çeşitli siyasi konuşmalar yaptı. Demeçler verdi. Türkiyenin ekonomik, sosyal politik çıkmaz içinde oluşunun nedenlerini anlattı, çözüm yolları gösterdi.

Bir mahalle kavgasını, bir kulüpte veya oteldeki cinayeti manşetle birinci sayfalarında veren büyük gazeteler ve ajanslar bu geziden haberdar değillermiş gibi göründüler. Tek söz söylemediler, tek satır yazmadılar.

Atatürkçü ve devrimci aydınların; üniversite okuyandan fabrikada tezgâh başında çalışan ilerici gençliğin kadar topraksız ve az topraklı köylüden, namuslu toprak sahiplerine kadar, açık havada kazma sallayan işçiden, yerin yüzlerce metre derinliğinde maden çıkaran miğferli madenciye kadar, bütün halkımızın gözlerini dört açmaları zamanı geldi de, geçti bile.

Gazeteler, biryığın önemsiz olayla halkı oyalamağa, uyutmağa çalışırken, 29 MİLYON EMEKÇİNİN tek umudu olan TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ'nden hiç bahsetmemeleri, - TİP nin varoluş gerçeğini - yokmuş farzetmek olur. Bu ise. evvelâ halkı hice saymak, ona saygı duymamak, bir varlık, bir değer kabul etmemek anlamı taşır..

Başka partiler, milyonlara hitap eden günlük gazetelerin propagandalarından faydalanırken, T. İ. Partisi'nin bundan yoksun oluşu, bir iki haftalık dergi ile parasız - pulsuz, hertürlü imkândan mahrum bir şekilde mücadele alanına atılmış olması halkımıza ağır sorumluluk yüklemiş bulunmaktadır.

ALİ KARCI

EMEKÇİ'nin Sözlüğü

Sosyal Güvenlik Nedir ?

Sosyal güvenlik kafa ve kol emekçilerinin geleceklerinin güvenlik altına alınmasıdır. Sosyal güvenliğin, ödenmekte olan çeşitli vergiler dışında emekçiye bir yük yüklemeden sağlanması gerekmektedir. Çünkü bugün ödenmekte olan vergilerin en taşınmaz ağırlığını bizde sürdürülen vergi adetsizliğinden emekçi halk yığınları ödemektedirler.

Sosyal güvenlik işsizlik, hastalık, ihtiyarlık ve başkaları gibi durumları içine alır. Bu gibi sosyal yardımların devlet eliyle yapılması gerekir. Devlet bu hizmetleri gereği gibi karşılamak için sosyal sigorta örgütlenmelerine baş vurur.

Sosyal sigortalama, yürürlükteki iş Kanunumuzun kapsamına giren iş yerlerinde uygulanmaktadır.

Tarım işlerinde pek çok işçi çalıştığı halde, bu işçiler sosyal sigortalama dışında bırakılmıştır. Memleketimizde sigortalanmış işçi sayısı, bütün işçi sayısının ancak yüzde 21 ini bulmaktadır.

Yürürlükteki yetersiz iş kanununa göre; Nüfusu 50. bin den aşağı şehirlerde 10, nüfusu 50.000den yukarı şehirlerde 4 işçiden fazla çalıştıran yerlerdeki işçiler sosyal sigortalamıya alınmaktadır. Yine İş Kanunumuz 150 gros tonluktan yukarı gemilerde çalışan işçileri sigorta kapsamına almaktadır. Oysa küçük işletmelerde çalışan işçilerin durumları, büyük işletmelerdekinden daha kötüdür. Bunların toptan sayıları daha ötekilerden çoktur. Sayılar 2.500.000 kadar olup bütün işçi sayısının 3-4 ünü bulmaktadır.

Tarım işçilerinin dağınık ve mevsim işçisi olarak çalışmaları, kanun çerçevesi içine alınmalarını güçleştirmektedir. Ama yine de başka ülkelerde yapılanlar göz önüne alınarak bu perişanlığın da ortadan kaldırılmasına çalışılmalıdır. Yanında 1 işçi çalıştıranların da işçi sigortası kapsamına alınması uygarlık gereğidir. Büyük Millet Meclisinde görüşülmekte olan kanunda tarım işçilerinden başka Türkiyedeki bütün işçilerin sigortalanması kanunlaşacaktır. Çıkarcı çevrelerin ve onların parlamentodaki temsilcilerinin bu kanunu hasıraltı etmemeleri için gözümüzü açmalıyız.

EMEKÇİ
Haftalık Siyasal Halk Gazetesi
Sahibi : **Şaban Erik**
Yazı İşleri Müdürü : **Yılmaz Halkacı**
İdare Yeri : **Ankara Cad. 54 - İstanbul**
Teleofn : 27 15 88
Dizildiği ve : Basıldığı yer : **Seri - İş Matbaacılık Ortaklığı**

Dünya OLAYLARI

AFRİKA — MALİ

Senegal ve Sudan'ın teşkil ettikleri Mali Federasyonundan Senegal ayrılınca memleket ekonomisi kötü günler geçirmişti. Şimdi ise durum değişti.

Gelişme Bakanı KUYATE şöyle demektedir:

"İstiklâlden önceki dış ticaretimizin yönü tamamen değişti. 1960 dan önce ithalatımızın yüzde 75' i istihlâk (tüketim) eşyası ve malları idi. Bu gün ise durum tam tersinedir, yüzde 75 makine ve tesisat ithal ediyoruz. Lüks eşyasına çok ağır vergiler koyduk, artık onları getiren yok. Öte taraftan bu yıl Fransa ve Yugoslavya'dan yirmi iki bin pulluk getirtiyoruz.

1960 yılından beri bir Sosyalist devrim yoluna girdik. Ticaretin yüzde elli beşini devlet yapıyor. Tuz, şeker, un zeytinyağı, sabun, kibrit, çay ve çimento ithalatı ve ticareti devletin eliyle yopılıyor. Nebati yağ tohumları, pamuk, deri ve kösele ticaretini ve ihracatını da devlet eline aldı. Yolumuz bize öz, tamamen milli bir yoldur. Biz her memleketle iş yaparız, ancak yolumuzu kendimiz çizeriz. Simdiye kadar en çok Kızıl Çin'den yardım gördük, çeltikçiliğimizi onlar geliştirdi, şeker kamışı ziraatını memleketimize soktular, hattâ banbu sanayii için Çin'den işçi ve usta getirdik, onlar bu yönde köylülerimizi yetiştirdi. Ayrıca 16 sanai esis kurmaktalar. Tütüncülüğü de onlara borçluyuz. Fransa, Rusya da bize yardım ediyorlar, biz ise sadece teknik yardım istemekteyiz.

Bakan Doktorlar, baytarlar bizde az ücret alıyorlar. Başbakana bile çok az maaş vermekteyiz, burası sert bir memlekettir, kalkınan bir memlekette vatandaşların hayat seviyeleri arasındaki farklar halkın şvekli zabasını kırar, gençliğimiz bunu istemiyor" demektedir. Demokrasiyi gelin de görün, diyen ilave etmektedir.

İSPANYA

27 yıldan beri faşist diktatörlük rejiminde yaşayan İspanya bir kaç yıldır kıpırdanmakta, direnmektedir. Sert tenkillere rağmen grevler, gösteriler devam edegelmekte.

Liberal şair Ridrüego'nun davası devam ediyor ve savcı agır hapis cezası istiyor. Eski Vatikan elçisi, mebus, Profesör Gimenez şairin avukatlığını yapmaktadır. Gimenez yabancı gazetecilere şu beyanatta bulundu Hakim kararıyla Franko rejiminde politik ve sosyal yapı hapse girilmeden tenkit edilebilir mi, edilemez mi konusuna cevap vermiş olacaktır".

Hükûmet gazetelerin dava hakkında neşriyat yapmalarını yasak etmiştir.

Sanık ise ifadesinde: "Önümüzdeki yıllar muhalefet yılları olacaktır, beni beraat da ettirseniz, mahkûm da etseniz halk vicdanından çıkan sesi kısamıyacaksınız. Memleketimin tek kurtuluş yolu kanunun tanıdığı bir muhalefetin kabul edilmesidir", demiştir.

Guipuzcoa'da on binden fazla işçi grev halindedir.

Astüri'de grevler yatışmaktadır, Gijon madencileri ise Patronlarla anlaşamayıp greve devam etmektedir. Hükûmet bütün faşist kanunlarına rağmen işçi hareketlerini durduramamaktadır.

İTALYA

Emekçi'nin ilk sayısında söylediğimiz doğru çıktı, İtalyada ekonomik durum kötüleşince zarar fakirin sırtından mı zenginin kesesinden mi çıkacak diye koalisyonun demokrat ve sosyalist kanatları uyuşamadılar. Laik okul meselesinde mecliste kavga çıktı, sosyalistler güven oyu vermeyince hükûmet düştü, asıl mesele ise ekonomik zorluklardı. Okul meselesi de önemli, özel okullara, yani dinî öğretim veren okullara devlet bütçesinden yardım yapılması meselesi laiklik prensibi ile bağdaşamıyor, halbuki Hıristiyan demokratlar bunların yükünü devlet bütçesine yüklemek istiyor.

Bu durumda İtalya'da hükûmet kurmak zor, her halde geçici bir kabine kurulup seçime gidilecek. Kolay değil.

ROMANYA

Amerika Birleşik Devletleri Romanya ile yaptıkları yeni anlaşmaya göre bir atom reaktörü veriyor.

KAMBOÇ

Amerikanın ve Güney Vietnamın Kamboç huduna bir çok defa tecavüz etmeleri üzerine Güvenlik Konseyine Norodmom Sianuk'un şikâyetini yerinde tahkik için Fas, Brezilya ve Fildişi Sahili delegelerinden kurulu heyet PNOM - PENH şehrine varmıştır.

Okumak onun da hakkı değil mi ?

Mehmet okumak istedi, sıra sıra, büyük büyük okullarda okumak istedi. Öğretmen olmayı hayal etti. Doktor olmayı hayal etti. Mühendis olmayı hayal etti.

Sonra, bütün bu hayalleri söndü. Çünkü karşısında aşamıyacağı bir engel vardı: Sefalet.

Sefalet yakaladığı insanı yere serer.

Mehmet çekirdek sattı,. kestane sattı... Portakal sattı.. gazete sattı.. Ve bir minibüse çığırtkan oldu. Ulusta Sümer Bank'ın arkasındaki meydanda gece, gündüz bağırdı: "Haydi Aydınlıkevler!.. Aydınlıkevler!.." Gözüne, gönlüne karanlıklar dola dola bağırdı, "Haydi Aydınlıkevler bir, iki...."

Bir akşam vakit hayli geçikmişti. Yolcular birer birer ve çok seyrek geliyorlardı. Son beş dakikada hiç gelen yoktu. Mehmet bağırdı bağırdı, duyan olmadı. Hafiften yağan yağmur hızlanmıştı. Mehmet arabaya bindi. Şoför, öndeki arabada, o arabanın şoförüyle yarenlik ediyordu. Mehmet şoför mahalline kuruldu. Kendi kendine: "Bari bir şoför olsam da bu sürünmeden kısmen kurtulsam..." dedi, "Yaşım 15 oldu" dedi. "Bu kadar zor iş değil, anahtarı çevirir marşa basar motoru çalıştırırsın, sonra da vitese takar, gaza basar yürürsün" dedi. "Bunu yapamaz mıyım? Yaparım" dedi. "Şunu bir deneyemez miyim? Denirim" dedi.

Kontağı yavaşça çevirdi, marşa bastı, motorla birlikte kalbi de hızlı hızlı çalışmağa başladı. Vitesi taktı. Kanı boyun damarlarını çatlatacakmış gibi deveran ediyordu. "Bir metre kadar gider dururum" dedi. Bu iş için her şeyin sırasıyla nasıl yapılacağını, göre göre, gayet iyi bellemişti. Ama vücudu gerekli hareketlerin inceliğini kazanmamıştı. Devriyajdan ayağını birden mi çekti.. gaza mı çok bastı ne? araba birden huysuz bir at gibi şahlandı, zaptedene kadar da öndeki arabanın arka tamponuna bindirdi.

Soförler deli gibi dışarı fırladılar, kendilerine has ağızlarla söylenerek arabaların tokuşan yerlerini muayene ettiler. Bir şey yoktu. Ama yine de kızmışlardı. Koca şamarlarıyla, önlerinde suçunun ağırlığıyle ezilen, Mehmet'in yüzüne birer tokat aşkettiler. Mehmet, tokatların ağırlığı altında yerlere çöktü. Ağzından, burnundan ılık, tuzlu bir şeyin süzüldüğünü anlar gibi oldu. Beyninin içinde ince ince ziller çalıyor, gözkapaklarına zor hükmediyordu.

Ellerile yüzünü tuttu. Parmaklarının arasından bileklerine doğru akanlar akıyordu. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Ve, üzerine yağmur yağıyordu. Şoförler sunturlu küfürlerine devam ederek arabalarına kurulmuşlardı. O sırada meydanın ucunda gelenler vardı. Mehmet'in şoförü Mehmet'e seslendi: Bağır ulan eşek oğlu eşek, bak gelenler var, anlamadığın boku karıştırdığın yetmezmiş gibi bir de kaplumbağa yavrusu gibi büzülüp durma orada" dedi.

Mehmet söyleneni yapmak istedi. "Aydınlıkevler" diye bağırmak istedi, olmadı, kelimeler ağzından çıkmadı. Dudakları patlamış, pıhtılaşmış kanıyla birbirine yapışmıştı. Boğazında düğümler vardı. Bu düğümler çenelerini kilitlemişti.

"Bağır ulan eşek oğlu eşek.." dedi şoför.

Mehmet kendini bir daha zorladı. Boğazından kesik kesik hıçkırıklar koptu, içindeki tıkanıklık birden boşandı. Yağmurun altında, eli-yüzü kan içinde, coşkun bir istekle ağladı. Öğretmen olamıyacağına ağladı.. Doktor olamıyacağına ağladı.. Mühendis olamıyacağına ağladı. Bir çığırtkan oluşuna ağladı. Akan kanına ağladı. Gururuna ağladı: "Eşek oğlu eşek" denilmesine ağladı. Şu anda yağmurun yağışına ağladı. Çaresizliğine ağladı. Kendisi gibi çaresiz bütün Mehmet'lere ağladı. Ağladı.. ağladı.

Şaban Erik

RAMAZAN

Ramazan, sen gittin ben seni düşünüyorum. Aklım sende Ramazan. İşte bu memleket böyle kardeşim.

Şimdiye kadar hiç böyle bir hisse kapılmamıştım; artık yanımdan hışımla geçen lüks arabalara eski umursamazlıkla bakamıyorum.

Sen şimdi çaresizlik içinde belki evine, çocuklarının yanına bile gidemiyecek, sokaklarda öyle avare, ne yapacağını bilmeden ve hiç bir şey düşünmeden, ayakların seni nereye götürürse oraya gideceksin.

Hangi kapıya baş vurdunsa yüzüne kapamışlar ne yapacaksın bilemiyorsun; bilemezsin tabiî. Cebindeki 30 kuruşla Kadıköyden Paşabahçeye gideceksin.

Düşünüyorum, aklım duruyor. Üç aydan beri iş arıyorsun. Evde beş çocuk bir karın altı kişi, ümitle mutlu bir haber getirsin diye yolunu bekliyorlar.

Belki sabaha kadar evini bulursun Ramazan, ama nasıl... İçinde yaşadığın şartları biliyorsun. Biliyorsun değil bizzat yaşıyorsun. İşte Ramazan, bu memlekette senin gibi milyonlarca Ramazan yaşamaktadır. Yaşamaktadır değil kahrolmaktadır.

Bu bir alın yazısı, bu bir boyun eğilecek kader değildir Ramazan. Herkes kaderini kendi yapar ama Ramazan; sen kendi kaderini yapmıyorsun. Bu memleketin bu vatanın, zengin fakir hepimizin mükadderatını tayin eden, bu memleketi yönetenlerdir. Bunu öğrendiğimiz zaman, memleketi simsiyah bir kâbus gibi saran bu karanlık dağılacak, memleket pırıl pırıl aydınlık mutlu yarınlara kavuşacaktır.

Vapurun arkasından kendimi denize atacaktım, diyorsun. Yapamazsın Ramazan.. Hem yapsan neye yarar ki. Sen gidersen arkada kalanlar gönenmez ki. Beş çocuk, bir karın, sonra onlara kim bakacak Ramazan.

Yaşın ilerlemiş kırkbeş olmuş, tabiî devlet kapısında iş vermezler. Betelenmen boşuna. Tabiî sen üzüntünden hislerine kapılıp yakınıyorsun ama bu düzen böyle işte. Bu düzende kimse senin çaresizliğini, işsizliğini düşünmez; hatta kanunlar bile. Öyle olsa senin gibi milyonlarca insan çaresizlik içinde eli böğründe perişan, hayat mücadelesinde ümitsiz, bahtsızlığını tevekkülle kabul etmek zorunda kalmazdı.

Ama Ramazan, işin aslına bakarsan onlar "Ramazanlar mutlu olursa memleket mutlu olur", onu bilmiyorlar. O şuura bir varsalar o zaman her şey, memleketin kaderi bile değişecek.

Ramazan, sen şikâyet edersin, çalamazsın, vicdanını satamazsın. Ama en fena tarafın; tevekkülle beklersin ilâhî bir sabrın vardır.

Ama Raramazan şunu bilki "Bu vatanın kurtuluşu senin mütevekkil sabrında değildir." İstiyeceksin. İstemiyene meme vermezler. Bütün haklarını istiyeceksin, bütün haklarımızı isteyeceğiz Ramazan...

Faruk Eren

Yurt OLAYLARI

Çocuklarını Satan Baba

Diyarbakır, (Cumhuriyet) — Nebi camii köşesinde bir barakada kuru yemiş satıcılığı yapan Zeki Erensoy adlı 32 yaşında bir şahıs bugün barakasının vitrinine koyduğu ilânla iki erkek ve dört kız çocuğunu satışa çıkarmıştır. Barakanın önüne yapıştırdığı bir kartonda nüfus kâğıtları ile birlikte 6 çocuğunu satışa çıkardığını ilân eden Zeki Erensoy, Belediyece kendisine camiin köşesinden barakasını kaldırmak için tebligat yapıldığını, geçim darlığı çektiği bir esnada barakasını buradan kaldırmakla çocuklarının açlık ve sefalet içinde kalacaklarını bildiği için kendilerini satışa çıkardığını açıklamıştır.

Satışa çıkarılan çocukların en büyüğü 12 yaşındaki kızdır.

Zeki Erensoy'un nüfus cüzdanları ile birlikte satışa çıkardığı çocuklarının isim ve yaşları şudur: Suna (1 yaşında kız), Yüksel 3 yaşında kız, Muzaffer 4 yaşında erkek, Ali 5 yaşında erkek, Gurbet 8 yaşında kız, Muazzez 12 yaşında kız).

Bahçe isteyen çocuklar

Adana'nın Karaisalı ilçesinde 5 - 8 yaşları arasında yüz çocuk dün ilçe kaymakamlığı önüne kadar bir sessiz yürüyüş yaparak kendi hazırladıkları dilekçelerini kaymakama vermişlerdir.

Küçüklerin yürüyüşü öğleden sonra saat 15 te başlamış, şehrin meydanındaki okul önüne toplanan küçükler, doğruca kaymakamlık önüne giderek bir müddet sessizce oturmuşlardır.

Küçüklerin kaymakamlık önündeki sessiz oturuşları sona erdikten sonra aralarından ayrılan beş kişilik bir heyeet, dilekçelerini kaymakam Yılmaz Türktekine vermişlerdir. Küçüklerin dilekçelerinde özet olraak: "Biz, Karaisalılı çocuklar, oynayabilmek için bir çocuk bahçesi istiyoruz. Çamurda mahalle aralarında oynamaktan bıktık. İçinde, ağaçların ve çiçeklerin yer aldığı, salıncakların bulunduğu bir bahçeyi bize çok görmeyin!" demektedirler.

Kaymakam, çocukların bu haklı isteklerinin en kısa zamanda yerine getirileceğini vaadetmiştir.

İçişleri Bakanının Kulakları Çınlasın!

Düzcenin yakabaşı köyünde bir kız kaçırma olayı dolayısı ile Merkez karakol Komutanı iki jandarma ile geceleyin saat 24.00 sıralarında beş emzikli köylü kadınını yataklarından kaldırarak Kışla Karakoluna götürdüğü ve kendilerini 24.00 saatten fazla nezaret altında tuttuktan sonra iddiaya göre Z.T. adındaki kadının ırzına geçiidiğini ilgili makamlara duyurulduğu bütün Düzce halkınca bilinmektedir.

Halka iyi muamele edilmesi için bildiri gönderen İç İşleri Bakanı bu olayı duymuş mudur.

TİP. Düzcede Gelişiyor

Düzce, (Özel) — Yurdun her tarafında olduğu gibi Bolu İlinin en hareketli bir İlçesi olan Düzce'de de Türkiye İşçi Partisinin yaşatılmamasını istiyenler pek çoktu. Bolu İl Başkanı Avukat Ayni Jaji gibi, herkesin sevgisini kazanan bir kimsenin bu partinin başına geçmesini yadırgıyanlar pek çoktu. Hattâ kendisinin en yakınları bile selâmı sabahı kesmişler, çeşitli yollarla istifa ettirmeğe çalışmışlardı.

Ancak, İl Başkanı ile Onunla işbirliği yapan inanmış kişilerin yılmadan davâlarında sebat etmeleri sonuncunda çıkarcı, sömürücü ve gerici çevrelerin yalan balonları sönüvermiş ve Türkiye İşçi Partisi büyük bir hızla gelişmiye başlamıştır.

Bir çığ gibi muhitte yayılan TİP nin 1965 seçimlerinde Bolu'dan büyük bir başarı kazanacağına, şimdiden inanılmaktadır.

Kalabalık bir kitlenin iştirakiyle Temmuz ayı içinde yapılacak Düzce İlçe Kongresine yüzlerce delegenin katılacağı sanılmaktadır.

Genel Başkan Mehmet Ali Aybar ile bütün Genel Yürütme Kurulunun davet edileceği kongre, Düzce, Akçakoca, Yığılca, Bolu ve çevresinde büyük bir merakla beklenmektedir.

Şehribanın Saçları

Sabahın serinliğinde yola çıkmışlardı. Otlar, çimenler ışıl ışıldı. Uzaklarda, sisler gerisinde köyler görünüyordu. Öküzler, ağır ağır yürüyordu. Sırtlarına ne bir sopa, kasıklarına ne bir modul değiyordu. Kağnı, inliyen, dokunan gıcırtılar çıkarıyordu.

Şehriban kara gözlerini, göğün maviliğine boşuna kaldırdı. Gözleri fersiz, gözleri pul puldu. Saçları uzun, saçları dağınıktı.

Şehriban, bu yolların yabancısı değildi. Daha bir yıl olmamıştı: Yusuf atta, elinde kamçı, üstünde yamçı, Şehriban terkisinde, yel gibi geçmişlerdi bu yoldan. Yusuf, ellerini saçına dolamış, "geleceksin Şehriban'ım, kaçacaksın benimle!" demişti. "Gelirim Yusuf'um, Şehriban'ın sana kurban olsun" demiş ve o uzun, o güzel saçlarını Yusuf'una kuşak etmişti.

Ne var ki, son zamanlarda Şehriban'a birşeyler olmuştu. Günden güne sararmış, gözleri çukur çukur, bir deri bir kemik kalmıştı. Köyde "ince ağrı" diyorlardı. Kan tükürüyordu. Kim ne demişse Yusuf onu yapmış, Yusuf onu yedirmişti. Kirpi bulup kesmemiş mi, iki aylık köpek yavrusu yedirmemiş miydi! Yarım kilo oğul balı ile yaşına basmamış köpek pisliği yedirmek ne kadar da zor olmuştu. Ama hiçbiri kâr etmemişti. Tekkelere götür dediler, götürdü olmadı, adaklar adadı, olmadı, muskalar yazdırdı, olmadı. Şimdi de doktora götürüyordu Şehriban'ı. Şehir on iki saat uzaktaydı. Büyük hastane vardı, uzman doktorları vardı. Son umudu onlardaydı.

Şehre, ancak ertesi günün öğlesinde gelebildiler. Hastane avlusu, kadınlı-erkekli; altı-arabalı; kağnılı, eşekli hastalarla doluydu. Kulağını nereye çeyirsen oradan bir inilti duyuluyordu.

Şehriban, yorgunluktan, uykusuzluktan biraz daha zayıf, biraz daha soluktu. Yusuf'un gözlerinde bir ürkeklik, bir korkaklık vardı. Çekine çekine hastahanenin kapısını açtı, burnuna keskin bir ilâç kokusu doldu. Salonda beyaz gömlekli biri vardı, yanına sokuldu:

"Efendi, dedi, hastam var, dışarıda, kağnıda.. Adam hiddetle:

"Neredeydin şimdiye kadar! Vizite zamanı çoktan geçti, yarın sabah getirirsin!."

Yusuf ağlamaklıydı. Kağnıyı avlunun bir köşesine çekti. Öküzleri boyunduruğundan çözdü. Geceyi orada geçireceklerdi.

Şehriban dalgın yatıyordu. Gözlerini bir yol açmamıştı. olup bitenlerin farkında değildi. Ağzına bir lokma birşey almamıştı. Ertesi gün erkenden Yusuf Şehriban'ı sırtladı: sündüre sündüre doktorun karşısına dikildi. Doktor, şöyle bir baktı, bir reçete yazıp uzattı: "haydi götür, tamam" dedi. Yusuf pek şaşırmıştı:

"Bu kadar mı efendi, yatırmıyacak mısınız?"

"Ne yatırması, dedi, adam, o ilâçları alırsın yeter."

Yusuf'un bir umudu hastahanede kalmıştı. "Yatırırlar" diye düşünmüştü. Şimdiyse baştan savuyorlardı. Ne yapsındı, ne etsindi!. Bir adam yanaştı yanına:

"Hemşerim" dedi, "sen önce başhekimin muayenehanesine götürecektin hastanı, bir elli lira verecektin, o zaman görecektin hasta nasıl bakılıyor, nasıl yatırıyorlar!.."

"Ben mi" dedi Yusuf, "ben mi elli lira vereceğim. Şehriban'a canım kurban, ama nasıl veririm elli lirayı, elli kuruşum var mı? Bir şehir ekmeği bile alamadım. Oysa Şehriban'ım nasıl da severdi!.

Gözleri dolu dolu oldu, başını arkaya çevirdi. Aynı Adam:

"Bak sana bir akıl vereyim" dedi, "git, çık valiye, vali "köylü babası" diyorlar; böyle böyle de, anlat derdini, hastanı yatırırlar o zaman.

Yusuf'un aklı yattı. Kağnıyı, Şehriban'ı orada bıraktı, bir yolunu bulup valinin odasına daldı. Şehriban'ı anlattı, hastaneyi, hekimleri anlattı. Vali:

"Sen şimdi doğru hastaneye git, ben başhekime telefon ederim," dedi.

Yusuf sevinç içindeydi. "Allah ömürler versin beyim!" diyerek soluğu Şehriban'ın yanında aldı. Şehriban, gözlerini açmış, Yusufuna bakıyordu. Yusuf yine Şehriban'ı sırtladı, başhekimin kapısını çaldı. Başhekim:

"Valiye çıkan sen misin? Ulan teres, hastana bakmayız dedik mi sana, ulan eşşoğlusu!... Ulan..."

Yusuf duymuyordu sövmeleri. Kulağı, gözü Şehriban'daydı, gururu onun yaşamasıydı. Başhekim zile bastı, gelene:

"Bu kadını yatıracaksınız, yalnız önce saçlarını sıfır numara tıraş edin. Kim bilir kaç yüz bit yuva yapmıştır pis saçlarının arasına!"

Şehriban silkiniverdi birden. "Yatmam ben" dedi, ben kestirmem saçlarımı. Ölürüm de yatmam. Asıl senin kızın bitli, asıl senin karın bitli, asıl senin kızın illetli, ölürüm yatmam!.."

İki adam Şehriban'ı sürükliyerek dışarı çıkardılar, Yusuf'a da, "on gün sonra gel hastanı al" dediler.

Yusuf ağlıyordu, gözyaşları, uzamış sakallarından sıza sıza ağlıyordu. Şehriban, hasta odasında, Yusuf penceresinin altında ağlaşıyorlardı. Şehriban'ın sesi karanlığı burguluyordu:

"Yusuuuf, Yusuuuf, saçımı kestiler Yusuf, kele çevirdiler Yusuf!"

Yedi gün öküzler avluda aç-susuz bekledi. Şehriban bağırdı, Yusuf ağladı. Yedi gündüz, yedi gece ağlaştılar. Sekizinci gün bağrışma durmuş Şehriban'ın ağlaması durmuştu.

Çünkü Şehriban ölmüştü.

Yusuf Ziya BAHADINLI

HÂLA AĞALARIN BORUSU MU ÖTÜYOR?

Kadirli (Özel) Kadirli'nin 19 yılda 39 uncu kaymakamı Emin Sıralı da başka bir kazaya nakledilmiştir. Genellikle nakiller çeltik zamanında yapılmaktadır. Bu durum, Kadirli'de hâlâ ağaların borusunun öttüğünü göstermektedir. Son kaymakam 9 ay dayanabilmiştir. 40 ıncının ne kadar kalabileceği merak edilmektedir.

Fıkralar

O ZAMAN DA ÜZÜMCÜ İDİM BU ZAMAN DA ÜZÜMCÜYÜM

Padişahlardan biri kılık değiştirerek İstanbul'da dolaşırken üzüm satan bir köylüye raslar ve bir okka üzüm alır. Parasını verirken köylünün kulağına eğilerek.

— Eski padişah mı iyidi, yoksa şimdiki padişah mı iyi? diye sorar. Bu münasebetsiz soruya kızan köylü:

— Onun da Allah belâsını versin, bunun da, cevabını verir.

Padişah sebebini sorduğunda:

— Neden olacak, der, ben o zaman da üzümcüydüm, bu zaman da üzümcüyüm.

SAYMASI KOLAY OLUR

Köylünün biri pazara buğday götürmüş, satmış. Eline geçen parayla bazı ufak tefek almak için bir bakkala uğramış, bir kilo sabun istemiş. Bakkal sabunu eksik tartmış.

Hileyi gören köylü bakkala:

— Bu sabun bir kilo gelmez, deyince, bakkal:

— İyi ya oğlum, taşıması kolay olur, demiş.

Köylü bu söz üzerine sabunun parasını verip dükkândan çıkmış.

Bakkal arkasından bağırmış.

— Oğlum! bana bak, parayı eksik vermişsin.

Köylü cevap vermiş:

— İyi ya, sayması kolay olur.

Kişiliği Olan Dış Politikaya İhtiyacımız Var

(Baştarafı 1. de)

görünen şeylerdir. Meselâ krom cevheri ticaretini yardım eden devletin tekeline vermek gibi... Fakat dayatılan şartlar, yavaş yavaş ağırlaşmıştır. Yardımlarla ilgili olarak memleketimize yerleşen yabancı hey'etlerin yetkileri, faaliyet alanları yardım ve borçların artışı ile orantılı olarak genişlemiştir. Boyuna borçlanmanın, yardım görmenin kaçınılmaz sonuçlarıdır bunlar...

Bugün Türkiye borç almadan, yardım görmeden yaşayamaz hale gelmiştir. Bu durumun kişiliği olan bir politikaya yer vermiyeceği açıktır. Fakat 17 yıldır izlenen dış politika sadece devletimizle yabancı devletler arasında borçlu-alacaklı münasebetleri yaratmakla da kalmayıp, maliye ve ticaret çevreleri arasında, yâni güçlü yabancı sermaye guruplarıyla yerli sermaye çevreleri arasında da, çok daha sıkı bağlar kurulmasına yol açmıştır. Öylesine ki, Türkiye'nin gittikçe artan borçları ve dolayısıyla kişiliği olmıyan bu politikaya kayışı, yabancıya aracılık eden yerli ticaret ve maliye çevreleri için çok kârlı yeni iş imkânları yaratmıştır. Yurt ekonomisinde söz sahibi olan bu çevreler, son bir tahlil ile politikayı da etkileyecek güçtedirler. Gerçekten de bugünün kişiliği olmıyan dış politikası, bütün bu çok karmaşık ve çelişik etkenlerin bir sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Şu halde kişiliği olan bir politikaya dönebilmek için, herşeyden önce yerli ticaret ve maliye çevrelerinin çıkarlarına hizmet eden, fakat Türkiye'yi,millî ekonomimizi bağımlı hale getiren bugünkü dış yardım ve borç politikasının terk edilmesi gerektir.

Kişiliği olan bir dış politika izlenmesini isteyen gelenekçi muhalefet partileri sözcüleri mes'elenin acaba bu cephesini düşünmüşler midir? Bize öyle geliyor ki bu baylar, sadece muhalefette bulunmanın rahatlığı ile konuşmaktadırlar. Kendileri iktidara gelecek olurlarsa, aynı politikayı daha büyük bir şevkle izleyeceklerdir.

Amerika'dan, müttefiklerimizden yakınan Başbakana gelince... 1947'de kendi elleriyle kurduğu bugünkü politikanın, Basbakan, sadece Kıbrıs'taki sonuçlarından şikâyetçidir.

Kisiliği olan bir dış politika. Türkive'de köklü reformlar yapılmasından avrı olarak düsünülemez. Önce toprak ağalarının. sehirli ağaların millî ekonomi üzerindeki zararlı tekelleri önlenmelidir. Anayasamızın öngördüğü reformlar başarılmadan emekçi halkımız insanca yaşama şartlarına kavuşmadan kişiliği olan dış politika üstüne ateşli nutuklar, içeriye mahsus bir muhalefet sloganı olmaktan ileriye gidemez. Dış politika, toplumun tüm olarak politika yapısının dış münasebetler alanındaki yanıdır. Ekonomik yapı ve sosyal münasebetler değişmedikçe dış politikada köklü değişmeler olmaz; Olamaz... Bundan dolayı kişiliği olan dış politikaya dönüş, ancak halkımızın uyanışının, Anayasadaki haklarına sahip çıkarak politik bir güç halinde örgütlenmesinin ve iktidara gelmesinin sonucu olarak düşünülebilir.

Bugünkü durum

(Baştarafı 1. de)

sunlar demokratik siyasî hayatın vazgeçilmez unsurları olarak tanıyan Anayasanın partilere tanıdığı toplantı yapma hakkının usulî bahanelerle ortadan kaldırılması hâkim çevrelerin demokrasiyi uygulamak istemediğini göstermektedir.

İzmirde yapılan bu toplantıyı yasaklamış olayı üzerine Mehmet Ali Aybar, T.İ.P. İl merkezinde ve ilçelerde düzenlenen parti binaları içindeki toplantılarda konuşmalar yapmış, Partiye kimlerin saldırdığını, niçin saldırdıklarını ve T.İ.P. in asıl bir parti olduğunu etraflıca anlatmıştır.

AYBARIN, ÖZTRAKA TELGRAFI

T.İ.P. Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar, İzmirde toplantı yapılmasına izin verilmeyiş olayı üzerine İçişleri Bakanı Öztrak'a şu telgrafı göndermiştir:

"Anayasa rejimini korumak, demokratik düzenin yerleşmesine hizmet, iktidarın ve muhalefetin ortak vazifeleridir. Fakat Anayasa haklarının idare tarafından çiğnenmesinden ancak yöneticiler sorumlu olacaktır. Geçmiş bir devirle birlikte tarihe karışmış olmasını candan teminni ettiğimiz ve Türkiyemizin çağdaş uygarlığa bir an önce ulaşmasına her halde hizmet etmiyeceği muhakkak olan bu gibi tutum ve davranışların yeniden canlanmasına zatı âlinizin izin vermiyeceğini ümid etmek isterim."

AYBAR DİYARBAKIRDA

T.İ.P. Genel başkanı, toplantıdan sonra Gazeteciler Cemiyeti lokalinde partili, partisiz vatandaşlarla yemek yemiş, hasbihallerde bulunmuştur. Bunu takiben 22 Haziran günü sabahleyin uçakla Diyarbakıra hareket etmiştir. T.İ.P. Genel Başkanı Diyarbakırda İl merkezinde yöneticilerle ve üyelerle ayrı ayrı toplantılar yaparak günün konuları üzerinde T. İP. in görüşünü belirtmiştir. Bu arada Partinin kuvveti arttıkça saldırıların ve T.İ.P. ni iktidarın dümen suyunda bırakıcı çabaların da aynı hızla artacağını belirtmiştir.

MİSAKI MİLLÎNİN ANLAMI

Diyarbakırlı Partililer, Türkiyenin dış politikasının Misakı Millî Politikasına dönülmesi isteğini belirten Bursa konuşmasını hatırlatarak T.İ.P. Genel Başkanı Mehmet Ali Aybarın bu konuyu açıklamasını rica etmişlerdir. Mehmet Ali Aybar, bu arzu üzerine Misakı Millî Politikasının ne olduğunu izah eden etraflı bir konuşma yapmıştır. Özet olarak şunları belirtmiştir:

"Misakı Millî, Türkiyemizin sınırlarını çizen bir bölgedir. Lozan anlaşması ile Milletlerarası bir değer kazanmıştır. Misakı Millî Politikası denince bu, aynı zamanda Kurtuluş Savaşı Türkiyesinin politik felsefesini de ifade eder. Kurtuluş Savaşı, dış ve iç sömürücülere ve emperyalist kuvvetlere karşı halkımızın yürütüp kazandığı bir savaştı. Bundan dolayı bugün Misakı Millî Politikasına dönmek ve dış politikamızın Kurtuluş Savaşı Türkiyesine yaraşır bir politika hâline gelmesini istemek Türkiyenin tam bağımsızlığını istemek anlamına gelir ki; bu da tıpkı Kurtuluş Savaşı yıllarında olduğu gibi iç ve dıs sömürücülere ve emperyalizme karşı kovmaktan başka bir şey değildir."

MEHMET ALİ AYBAR GAZİANTEPTE

24 Haziranda Gaziantebe giden T.İ.P. Gennel başkanı Aybar ertesi gün bir sinemada bine yakın vatandaşa hitabetmiştir.

"Türkiye, 1958 yılında malî iflâsı, yabancıların dayattığı çok ağır şartları kabul ederek erteleyebilmiştir.

27 Mayıstan sonra bu durumdan kendi gücümüzle kurtulmamız için, yeni Anayasamız insan haklarına, sosyal adalet ilkelerine dayanan bir hukuk devleti düzeni kurulmasını ve bu politik ortam içinde köklü reformlar yapılarak plânlı bir ekonominin uygulanmasını öngörmüştür. Oysa ne plân uygulanmış, ne reformlar yapılmış, ne de demokratik ve sosyal hukuk devleti gerçek anlamda gerçekleşmiştir. 27 Mayıstan 4 yıl sonra Türkiyenin durumu cidiliğini muhafaza ediyor. Hâkim çevrelerin tam bir çıkmazda olduklarını açıkça görülüyor. Türkiyeyi ekonomik çıkmazdan kurtarmak için atılması zorunda olan adımlar, hâkim çevrelerin yakın çıkarıyla çeliştiğinden, atılamıyor."

MEHMET ALİ AYBAR ANKARADA

İl Başkanı Niyazi Ağırnaslının başkanlığındaki partililer konvoyuyla birlikte İl Merkezine giden T.İ.P. Genel Başkanı Mehmet Ali Aybar, parti içi meselelere değinen bir konuşma yapmış ve bu konuşma partililerin yürekten tasvib ettiği, çoşkunca alkışladığı parti ilkelerinin dile getirildiği bir tahlille sona ermiştir. Genel Başkan Mehmet Ali Aybar, T.İ.P. in özelliği üzerinde durmuş, kuruluş ve varlığıyla hâkim çevrelerin husumetini çektiğini, halkı uyarmak ve Anayasadaki haklarına sahip çıkarmak için yaptığı mücadelenin bugüne kadar ortak kabul etmeden hâkimiyetlerini yürütmüş olan toprak ağaları ve şehirli ağalar tarafından müsamaha ile karşılanmadığını hatırlatmıştır.

Gittiği her yerde olduğu gibi hararetle karşılanıp uğurlanan T.İ.P. Genel Başkanı uçakla Ankaradan ayrılmış ve İstanbula gelmiştir.

ET, EKMEK, ŞEKER, YEMİŞ HALK İÇİN HÂLÂ BİR LÜKSTÜR

(Baştarafı 1. de)

Bizim gibi katığı az, yoksul, memleketler halkı karınlarını ekmekle doyururlar. Demek ele aldığımız iki çocuklu ailemiz günde 2 ekmek harcıyacaktır. 70 er kuruştan 140 krş. Ayda 42 lira ekmek parası gerekmektedir. 180 + 42 = 222 lira etti.

Doğu bölgelerinde hemen hiç sebze bulunmaz. En ucuzladığı zaman sebze kilosu ortalama 100 - 150 krş dur. İşçi sebze için günde en azından 3 - 5 lira harcayacaktır. Üstüste 3 lira desek ayda 90 lira edecek ve et ekmek, sebze aylık tutarı 222 + 90 = 312 lira tutacaktır.

Türkiye'de adam başına günde 20 gram yemiş düşmektedir. Demek oluyor ki yemiş, büsbütün lüks yiyecekler arasındadır.

Köylerde yemiş bulunan yerler sayılıdır. Kimi yerde dökülen ve cürüyenle baş edilemez. Kimi yerde ise yemiş yerine dağdaki ahlat yenir.

İşçinin ve dar gelirlerinin kentte yemişe ayıracak parası yoktur. Çok ucuz bulduğu zaman alıp ekmeğine katık yapar ancak.

Türkiyede adam başına, ayda, şeker tayını 800 gramdır. Günde 26 gram eder. Bununla ortalama iki buçuk bardak çay içilir. Yetersizliği meydandadır. Bununla beraber Anadolu köylerinde daha düne kadar köylü şekeri ilâç niyetine kullanırdı. Diyelim bu yetersiz şekerini işçi ailemiz satın alsın. Bunun icin ayda 11 lira seker parası ödeyecektir. Eskilere bunu da katarsak 323 lira eder.

Türkiye'de ayda, adam başına 800 gram baklagiller (bakla, fasulye, nohut) düşmektedir. İşçimiz bunu da alsın. Ödeyeceği aylık masrafı 325 lirayı bulacaktır.

Memleketimizde adam başına ayda 2 tek yumurta düşmektedir. Köylü yağ ve yumurtayı, kasabaya başka ihtiyaçlarını karşılamak (gaz tuz, bez almak) için götürüp satar. Yumurta yemek onun için tam lüksdür. Hatta kentten, uzaktan bir konuğu geldiğinde ona yapabileceği en büyük ikram, yumurta kırmaktır. İşçi ve dar gelirli, kış aylarında tanesi 50 - 60 krş. dan aşağı düşmiyen yumurtayı ancak çocuğunun imrenmesini önlemek, ya da bir yemeği terbiyelemek için satın alır. 4 kişilik bir aile bir öğünde yalnız katık olarak yumurtayla doyup kalkmak istese en az adam başına 3 yumurtadan, 12 yumurtayı bir sahına kırmalıdır. Bu da yumurtanın en ucuz zamanında yalnız yumurtası 360 krş tutar. Pirinç, un, yağı, soğan, tuz. sirke, makarna, ve öteki yiyecek için gerekli araçların aylık tutarı da diyelim 50 lira tutsun.

Bizim dört nüfuslu işçi ailemizin aylık en az besin için harcaması gereken para 385 lirayı bulacaktır.

Bu paraya ne kira, ne giyecek, ne yakacak, ne okul ve gezi harçlıkları katılmamıştır.

Demek oluyor ki 4 nüfuslu bir işçi ailesinin yine de gereği gibi beslenmediği halde payına düşen besin maddelerine ödeyeceği para ayda 385 lira, günde (13) lira eder. Buna günde en az 5 lira kira ve 8 lira da ısınma, giyinme, aydınlanma, okul ve öteki ihtiyaçlar için harcanacakları koyarsak hepsi 26 lira eder. 4 nüfuslu bir işçi ailesinin günlük gideri 25-26 lira olmak gerekir. Bu gider ile de bu aile yeteri kadar ne beslenebilmekte, ne giyinip kuşanabilmekte, ne barınıp ısınabilmekte ve ne de çocuklarını ilk okuldan öteye okutabilmektedir. Halbuki gündeliği kesintisiz 25 lira alan işçi bugün ancak ustabaşı durumuna yükselmiş olanlardır.

Geçen sayımızda çeşitli işlerde çalışan işçilerimizin ellerine geçen gündelikleri belirtmiştik.

En ağır Endüstri işçilerinden olanlar Zonguldak maden ocaklarında günde 12 lira almaktadırlar.

Adana bölgesinde pamuk tarlalarında çapa capalıvanlar 500 - 670 krş. gündelik alırlar. Gemi adamları adı verilen (gemi güverte ve makinelerinde çalışan işçiler) ayda 200 - 225 lira; lâstik işte çalışanlar 11 - 12 lira gündelik alırlar.

Tütün işçilerinin yövmiyeleri daha azdır. Gündelik 8 - 10 lira arasındadır.

Maden eşya endüstrisi işçileri 12-15 TL. gündelik alırlar. Bu yövmiyelerle aile değil, tek başına bir insan ölmiyecek derecede zor geçinir.

İşçilerimizin kadınlı erkekli batı ülkelerine akın akın çalışmaya gitmelerinin bir nedeni sürekli işsizlik ise, bir başka nedeni de bedava denecek kadar düşük gündelikle adam çalıştırma tutumudur.

Şimdi soruyoruz? Şu önümüze dökülen rakamlara göre işçi, bugün eline geçen şuncacık gündelikle nasıl beslensin? Kaldı ki yukarıdaki sayılan besin maddelerini satın alacak durumda olsa da o besin maddeleri kendisine ve çocuklarına tam kalori sağlamamaktadır. Bir de utanmadan Türk köylüsü tembel, Türk işçisi uyuşuk, Türk emekcisi miskin diye sömürücü çevreler türlü yersiz iftiralar atmaktadırlar. Ancak ölmiyecek kadar sade suya ekmek doğrayıp kaşıklayan insandan başka ne beklenebilir.

Hazine toprağı ağalara geçiyor

(Baştarafı 1. de).

Cumhurbaşkanı Sayın Cemal Gürsel bu kanunu vatan topraklarını şu veya bu yoldan bölüşen ağaların yararına, halkın ve devletin zararına olduğunu görerek vetosunu kullandı; yeniden görüşülüp konuşulması için Meclis'e geri gönderdi.

Ama, halktan aldıkları oylarla parlamentoya gelenlerin çuğunluğu, Devlet Başkanı'nın uyarmasına da aldırmayarak kanunu yine onayladılar.

Bunu yapanlar sözde ağaların, derebeylerin çıkarını değil, de "zavallı köylü" yü koruyorlarmış. Bu kanun çıkarsa topraksız köylü toprak sahibi olurmuş. Oysa işin iç yüzü şu:

"Topulama Kanunu" nun bir 33 üncü maddesi var. Buna göre — Yeni biçimile — elli dönüme kadar, devlet malı toprakları işleyenler, iki şahit gösterip, Osmanlı devrinden kalma bir iki kağıt gösterip bu toprakların tapusunu da cebine indirecekler.

Kanunu savunanların samimiyetsizliği şundan belli ki, bu gün bu kadar toprağı elinde tutanlar zaten, varlıklı, çiftlik, çubuk sahipleri. Toprağı olmayan köylü, olmayan şeyin tapusunu nereden alacak? Bu gün şunun bunun babadan oğula vergi vermeden rahat rahat işledikleri topraklar Osmanlı İmparatorluğu son günlerinde açık göz zorbalar tarafından yağma edilmiş topraklardır. Devletin topraklarının üstüne yatanlar köylüyü de köle gibi kullanan derebeyi artıklarıdır. Şimdi bunlar bu yağma edilmiş toprakların topusunu alacak, hak sahibi alacaktır. Sonra, "Toprak reofrmu" yapılacağı zaman devlet, kendi malı olup ta, böyle bedavadan peşkeş çekilen toprakları, değer bedelini ödeyerek alabilecek.

Bu inanılmayacak kadar her türlü hukuka ve adalete aykırı, halkın zararına iş, Anayasamızın "Sosyal Devlet" olarak adlandırdığı Türkiye Cumhuriyetinin Meclisi ve Hükûmeti tarafından yapılmıştır. Bu da gerek iktidardaki; gerek muhalefetteki partilerin halktan ne kadar uzak olduklarını ve ağaların zenginlerin çıkarlarını savunduklarını açıkça gösteriyor.

T.İ. Partisi Genel Başkanı M. Ali Aybar ve Genel Sekreter C. Hakkı Selek'in iştirakleriyle:
11 Temmuz 1964 Cumartesi günü
Beykoz İlçe Gençlik Kolu'nun açılış töreni yapılacaktır.
Bütün partili arkadaşlarımız davetlidir.

Bir Karış Toprak Uğruna

(Baştarafı 1. de)

yük bir meydan kavgası oldu. Bu kavgada taşlar ve sobalarla birbirlerine saldıran köylülerden yirmi kişi yaralandı

Memleketimizde hemen her gün bu çeşit kavgalar olagelmekte, kardeş kardeşi vurmaktadır. Buna sebep olan Türkiye'de toprak düzeninin halkın yararına kurulmamış olmasıdır. Hani toprak reformu yapılacaktı?

İşçilerin Hakları

(Baştarafı 1. de)

üstün tutanlar, kendi gönül rızalarıyla üye oldukları Maden - İşten işveren zoru ve baskısı ile ayrılmaya razı olmazlar. Olsalar bile, bu aldanış geçici bir bunalımın etkisiyledir. Bu bakımdan tekrar kendi yuvalarına döner ve haklarını koruyan biricik sendikaların şerefli ve haysiyetli üyesi olurlar.

Böylece de işverenlerinin çiğnemek istediği çeşitli hakların ayaklar altına alınmasını önler, kendi elleriyle işyerindeki idareyi işçiye efendice muamele eder hâle getirirler."